



LA ZEBRA I ELS LLEONS



Hi havia una vegada una zebra en una selva que estava molt emocionada per començar l'escola i fer noves amistats. Quan va arribar, va veure que tothom se la quedava mirant per les seves ratlles. Però no va fer-ne cas perquè estava molt orgullosa de tenir-les. En entrar a classe va veure que hi havia un grup de lleons que no paraven de parlar malament d'ella. Quan va tocar la campana per anar al pati, el grup de lleons la va aturar i van començar a criticar-la per les seves ratlles. Es va sentir molt malament, van fer que odiés una qualitat d'ella que li encantava. Per sort va conèixer un gos i es van fer molt amics. El gos sempre la consolava i l'animava, se l'estimava molt; a vegades, quan els lleons es burlaven d'ella, el gos la defensava, era molt fidel.

Els dies van anar passant i els lleons sempre la molestaven, se sentia molt avergonyida, fins i tot va deixar d'anar a l'escola. Van anar passant les setmanes i la zebra cada vegada estava més trista, no volia ni sortir de casa perquè s'empegueria de les seves ratlles. El gos intentava contactar amb ella i aconseguir que tornés a classe, però la zebra només volia allunyar-se de tothom, així que va idear un pla per solucionar aquest problema. Va pensar que tots els animals de l'escola es podrien pintar ratlles per tot el cos i així demostrar suport a la zebra, i també perquè els lleons pareessin de molestar-la. Ho va explicar als companys i tots van acceptar-ho, però sobretot els lleons no se n'havien d'assabentar. Només faltava convèncer la zebra perquè tornés l'endemà.

—Torna a l'escola, si us plau —va suplicar el gos.

—No, em trobo malament.

—Però hem preparat una sorpresa per a tu.

—D'acord, tornaré.

L'endemà tothom va anar com estava pactat. El gos va ordenar que es posessin tots sota les taules. Quan la zebra va arribar es va estranyar que no hagués arribat ningú, però al cap d'un moment van sortir de sota les taules:

—Sorpresa! —van cridar tots.

—Carai, quin espant! —va dir la zebra sorpresa. Es va quedar amb la boca oberta.



—Això ho hem fet tots per demostrar-te el nostre suport i que no estàs sola, nosaltres t'ajudarem a enfrontar-te als lleons.

—Moltes gràcies, de veritat.

—De res, home, ja saps que no t'abandonarem mai.

Així que quan va sonar el timbre, van anar tots cap al pati a buscar els lleons. Quan els van trobar, es van quedar de pedra.

—Vaja, avui heu decidit anar tots amb aquestes ridícules ratlles —va dir el lleó per defensar-se.

—De ridícules no en són pas, així que pareu ja d'insultar la zebra, perquè esteu gelosos d'ella —va dir el gos tot enfadat. Els lleons van quedar callats, no sabien què més dir.

—Sí, ja prou de molestar-me, podem ser amics.

Els lleons se'n van anar avergonyits. Per fi algú els havia plantat cara. Però d'altra banda se sentien malament per tot el que li havien fet passar a la zebra. Per tant van decidir anar-se a disculpar i arreglar tot el problema.

—Hola, zebra, sentim molt tot això que ha passat entre nosaltres, ens perdones? —va disculpar-se el lleó.

—Sí, és clar, no us guardaré cap rancor.

—Gràcies, podríem ser amics, si vols.

—És clar, doncs amics? —va somriure la zebra.

—Amics —va dir el lleó, content.

Els lleons i la zebra van ser amics per sempre. Van aprendre la lliçó que tothom és bonic de la manera que és i tots som diferents i tenim les nostres petites coses que ens fan únics, així que ens hem d'acceptar tal com som i no comparar-nos amb altres persones.

Autor/a: Naya – IES Montilivi de Girona

